

[Jørgen Estrup]

i en periode på et halvt år, hvor vi ved, at der i Afrika har været nød, som vi nu kender omfanget og størrelsen af, og hvor vi ved, at situationen i Somalia forværredes og blev til det, vi ser i dag.

Jeg tror roligt, man kan spørge sig selv, hvor mange indslag der i den samme periode var om Jugoslavien. Var det ikke nærmest sådan, at man hver eneste dag på begge kanaler havde den daglige dosis? Med god grund, men det var ikke med god grund, at man glemte Afrika.

De nøgne tal viser, at vi styres – og lader os styre – af mediernes valg og fravalg i den stadige strøm af nyheder. Vi modtager et beskåret og derfor nemt forvrænget billede af verden omkring os. Medierne og vi selv som seere og læsere kan åbenbart ikke klare at fokusere på mere end én udfordring ad gangen. Der zoomes ind på kurdernes problemer i forlængelse af Golfkrigen. Til gengæld er katastrofen på Afrikas Horn ude af fokus og glemt. Én katastrofe ad gangen er åbenbart mere end nok. Tv-linsens zoom beskærer vores verdensbillede.

Enkelte journalister som TV 2's Allan Silberbrandt vedkender sig åbent denne prioritering. Han sagde til Weekendavisen den 22. maj:

»Vi mener helt uden tøven, at udviklingen i Østeuropa i de seneste par år er langt mere væsentlig for vore seere end en nok så velkommen demokratisk udvikling i Benin, Gabon eller Mali.«

Er Østeuropa da vigtigere? Personlig mener jeg, at spørgsmålet er galt stillet. Den tid er forbi, hvor man kunne gøre internationale problemers betydning op efter deres geografiske nærhed til os. Flytningeproblemer, miljøproblemer, undertrykkelse m.v. dækket af et globalt medienet binder hele verden sammen på godt og ondt.

Heldigvis synes befolkningen og vel egentlig også TV 2 selv at have dementeret redaktionschefens vurdering. Endnu en gang er det lykkedes at mobilisere massiv folkelig opbakning til en støtteindsats i Afrika – af humanitære grunde bestemt, men samtidig i bred erkendelse af, at nød og politisk-økonomisk ustabilitet i den tredje verden også skaber usikkerhed hos os selv. Katastrofehjælp og ulandsbistand er mere end blot humanisme. Det er også dansk sikkerhedspolitik.

Det er nødvendigt at forhindre, at glemselen endnu en gang sænker sig over Afrikas problemer og andre problemer i den tredje verden. Vi må sikre os, at der fremover automatisk kommer i hvert fald de informationer frem, som er nødvendige for, at vi i Folketinget kan fastholde støtten dér, hvor behovet er. Vi må så håbe, at medierne prioriterer anderledes. Det kan vi i sidste ende ikke gøre så meget ved.

Det er bl.a. for at sikre denne automatik, at vi fra radikal side har fremsat forslag om en forbedret og mere effektiv katastrofebistand, et forslag, der meget snart kommer til behandling her i salen og bl.a. vil gavne bistanden til Afrika. Det drejer sig om at stille krav til EF og til FN-systemet, men – selv om vi er gode – også til os selv, bl.a. om en endnu bedre koordinering med de private hjælpeorganisationer, der nu yderst fornuftigt har oprettet et permanent Afrikasekretariat.

Ét er nødhjælp, noget andet er, hvordan vi får gjort noget grundlæggende og langsigtet for at slippe ud af stadig tilbagevendende nødhjælpsituationer. Man må gøre sig klart, at der er to onde cirkler, der skal brydes. Der er den økonomiske onde cirkel, som består i, at befolkningsvæksten er af et sådant omfang, at den udhuler naturgrundlaget i landbruget og skaber miljøkatastrofer, og der er den politiske onde cirkel, som består i vold og diktatur, og som kun kan standses gennem demokrati og genskabelse af retsstat og retssikkerhed.

Jeg tror, man i lyset af debatten her i salen må gøre sig klart, at man ikke løser disse problemer ved at frigive verdenshandelen. Der kræves en ny start, som vi og andre rige lande må være med til at give de pågældende lande. Der kræves overgangsassistans og genopbygningsbistand i form af såsæd og husdyr og andre ting, som er nødvendige for, at man overhovedet kan drive landbrug de pågældende steder. Der kræves gældssanering, og der kræves rehabilitering af retssystemer og samfundsmaskineri. Det er det, der er nødvendigt for, at de overhovedet kan komme i gang igen. Det kræver penge af os. Det er ikke nok bare at lempe og skabe frihandel.

Derudover kræves der selvfølgelig en indsats på lang sigt, og den kan bl.a. rumme frihandel og må meget gerne betyde, at vi på længere sigt kan flytte fra bistand til egentlig handel og økonomisk samarbejde. Endvidere er